

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΪΤΖΙ ΣΥΛΒΕΣΤΡΙ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΒΙΛΛΑΣ ΡΟΖΑΣ

Ο κολοκαίρι εκείνο η βίλλα Ρόζα είχε δη-
πάλη τις πρώτες δόξες της. Όλα τα παράθυρα
της άφηναν τόν ήλιο να μπαίνει στα δωμάτια,
τα λουλούδια ζωήρεψαν και φούντωσαν και τα
δροσερά γέλια διώξαν τις νυχτερίδες και τα
πουλιά του θανάτου που είχαν χτίσει τις φω-
λιές τους ακόμη και στις σκιές της βεράν-
τας. Όλοι οι συγγενείς του κόμητος Στέφανο
Ριότι, του μισάνθρωπου αριστοκράτη, είχε μα-
ζευτεί στη βίλλα Ρόζα. Από τους πρώτους εί-
χαν καταφτάσει με τα μπασίλια τους και τις
παρανιές τους οι δυο αδελφές του: η Άλμα

και η Γιολάντα, δυο ξεραγκιανές γεροντοκόρες, κολλημένες στο πετόι
τους, σαν πασιωμένοι μπακαλιάρη. Έπειτα ήρθε ο ξάδελφός του, ένα
γεροντάκι με χρυσά μουστάκια γυαλιά, που διαρκώς μάζασε χαρμιάλλες
για το ήλιχα και διάβαζε τα Γερά Γράμματα. Κ' ύστερα ο ένας μετά
τόν άλλο φθάσαν δι' οι συγγενείς του γέρο φιλόργου. Ένας άξιωμα-
τικός τού ναυτικού, μιά όρμη κυρία, ένας καθηγητής, ένας έμπορος με
τη γυναίκα του και τα τέσσερα παιδιά του, μια οικονομός του σπιτιού,
κι' ένα πλήθος νεαρών άνηπιών του κόμητος. Και τέλος μια νέα. Μιά
ώμορφη και σεμνή νέα που τους δήλωσε μ' έπιστομότητα:

— Είμαι η γυναίκα του τρίτου παιδιού του κόμητος Ριότι,
— Όποτε εσύ είχες γεννησιόλη του Άλμπερτο; Ρώτησε με κακί

η Άλμα Τοσανίνι—Ριότι.

— Θά μπορούσαμε τουλάχιστον να
μάθουμε το ευγενικό σας όνομα. Συνέχισε
η αδελφή της η Γιολάντα.

— Μά λένε Τζούλια, τους είπε μ' ά-
πλότητα η νέα.

Κι' άφηνε τις γεροντοκόρες να χάσουν
τη μύτη τους στα χαρτιά του λήξιαρχείου,
στο πιστοποιητικό του γάμου και στη βε-
βαίωση του θανάτου του Άλμπερτο.

— Και τόν κράτησε τόσο χρόνια κοντά
σου, χωρίς να τού κάνει ένα παιδί; Πα-
ρατήρησε η γυναίκα του έμπορου με τα
τέσσερα παιδιά που ξεφώνιζαν περιγίγνια.

— Δεν φταίω εγώ... Θέλησε να δικαι-
ολογηθί η νεαρή γυναίκα.

— Καλά, καλά, τα ξέρουμε αυτά, είπε
η όρμη κυρία. Ή σημερινές γυναίκες
σκοτώνουν τα παιδιά τους, για να μη χά-
σουν τη φάρμα τους...

Η νέα κοκκίνισε στενοχωρημένη και
χαμήλωσε τα μάτια της.

— Δεν είνε σαστές αυτές η παρατη-
ρήσεις, είπε ασήθηρα ο άξιωματικός του
ναυτικού, πέρνοντας το μέρος της Τζούλιας.
Έδω δέν μαζεψήκαμε για ν' άλληλοφα-
γωθούμε.

Ο Κύριος, μόνον ο Κύριος, έχει το
δικαίωμα να κρίνει τους ανθρώπους, είπε
ο γέρο Τζοβάνι, σηκώνοντας τα μάτια του
με ύποκριτική καλωσύνη από το γέρο βρ-
βίλο που διάβαζε.

— Σκευιάθηκες Τζοβάνι! Είπε η
γερά οικονομός. Θυμάσαι; Όταν ακόμη
μπορούσε να σταθίς στα πόδια σου, τα-
ξείδευες πάντα κάθε άνοιξη στη Βενετία
και φυσικά όχι μόνος σου...

Ο Τζοβάνι έκανε πως δέν άκουσε κι' έσπασε μ' άμμηχανία τα
χρυσά γυαλιά του.

Κι' έτσι, με κουβέντες γεμάτες δηλητήριο, πέρασε το πρώτο βράδυ
στη βίλλα Ρόζα. Οι υνόνι που δέν στενοχωριούντουσαν ήταν οι άνηπιόι
του κόμητος Ριότι. Είπαν να τους φτιάξουν το τεραίν του τέννης και
του γκολφ κι' όλη τη γέρα τήν περνούσαν διασκεδάζοντας, με ξεφω-
νητά. Μα κι' οι άλλοι άνθρωποι έκει πέρα είχανε βρη τις διασκεδά-
σεις που τους ταίριαζαν. Κανείς δέν ενδιαφερόταν για τόν γέρο κόμητα,
που πάλευε τώρα με το θάνατο, έκει σόν ιδιαίτερο διαμέρισμα του,
στην άριστερη πτέρυγα της βίλλας.

Ο Ριότι, γυρίζοντας μια νύχτα με τ' άλογο, είχε τσακίσει στο δρόμο
τά πλευρά του και τώρα, έκι ένα μήνα, πάλευε με τόν θάνατο, κλει-
σμένος σόν ιδιαίτερο δωμάτιο του. Ήταν τόσο παράξενος, ώστε είχε
δώσει διαταγή να μη μητ κανείς μέσα σόν δωμάτιό του. Μόνον ο πι-
στός ύπαιρτης του κι' ο γιατρός του είχαν τόν δικαίωμα να τόν ένο-
χλούν. Όλοι οι άλλοι έπρεπε να περιμένουν τόν θάνατό του, κλεισμένοι
μέσα σ' αυτή τη βίλλα σύμφωνα με τήν ρητή έντολή του. Έτσι μόνον

θά είχαν έλπίδα να πάρουν τόν μεριδιό τους από τήν τεράστια περιου-
σία του.

Μά τόν άρρωστο κόμητα από τήν πρώτη μέρα κανείς δέν τόν ά-
κουσε.

— Μήπως θέλει να σπάσουμε κι' έμεις τα πλευρά μας και να πε-
θάνουμε; φώναξαν οι γεροντοκόρες.

— Δέν είνε άρκετή αυτή η κλεισούρα μέσα στη βίλλα! διαμαρτυ-
ρήθηκε ο άξιωματικός.

Αυτό του έλλεπε, μουρμούρισε ο έμπορος, να μάς κλείση μαζί
του στόν τάφο.

— Ο θεός θά τόν τιμωρήση γι' αυτή τη άδικία, είπε κι' ο Τζο-
βάνι κι' έστειλε σόν διάβολο τόν παράξενο ξάδελφό του.

— Δέν έννοοι ν' άλλώω τις συνήθειές μου, είτε κι' ο καθηγητής.
Όσο για τόν άνηπια του έτοιμοθάνατου αρχέσθησαν να γελούν.

— Θά κάνουνε ότι μάς περάση από τόν κεφάλι, φώναζε. Ο θεός
Ριότι δέν μπορεί πεινά να σηκωθί από τόν κρεβάτι του.

Μόνον η Τζούλια είχε ζωώσει σέ μια γωνία. Ήταν υπερβολικά στε-
νωχωρημένη για τήν ύποδοξη που της είχαν κάνει η συγγενείς της κι'
ύπαιρξε στην ιδέα, ότι ο πατέρας του άνδρός της πέθανε μέσα σέ φρι-
χτούς πόνους.

Όλη τη νύχτα δέν μπορούσε να κοιμηθί. Γονατισμένη μπρός σόν
εικονίσματα προσεχόταν και τόν πρωτό πήγαινε να σταθί ύπομονετικά
σόν διάδρομο που οδηγούσε σόν διαμέρισμα του κόμητος, για να μάθι

από τόν ύπαιρτη του Ριότι καμιά πλη-
ροφρία.

— Πώς είνε ο κύριός σου; τόν ρω-
τούσε μ' άγωνία.

— Ο κύριός κόμης είνε πολύ καλά.
Ό γιατρός έχει τήν τιμή να τόν περιποι-
ηται ακόμη, της άπαντούσε εκείνος.

Κι' έφανε αγά από κοντά της μ'
ένα υπερβολικά έπισημο ύψος που τρο-
μοκρατούσε αυτή τήν άπλόη νέα. Κα-
τάλαβανε ότι κι' αυτός ο ύπαιρτης της
θεωρούσε κατώτερη του κι' ότι κανείς

μέσα σ' αυτή τη βίλλα δέν τήν λογάρι-
ζε. Ήταν μια ξένη. Μέσα σ' αυτούς τούς
κόμητες, τούς βαρώνους, τούς ιππότες
και τούς ευπατριδας, η φτωχή Τζού-
λια ήταν μιά ζητιάνια. Ναι, θάκανε

χιλίες φορές καλύτερα να καθόν τόν
ήσυχο σπιτάκι της, εκεί που όλη της
θύμιζαν τόν Άλμπερτο, Ά, αυτός δέν
τους έμοιαζε. Ήταν ένας πραγματικός
άνθρωπος.

Όταν κατάλαβε ότι τήν ά-
γαπούσε θυσίασε τα πάντα και τήν παν-
τρεύτηκε. Βέβαια η μοίρα είχε ζηλέψει
τήν εύτυχία τους. Ο νέος πέθανε. Άλλά
αυτή ήταν εύχρηστημένη γιατί είχε δο-
κίμασε τις σούγριτες χαρές του άληπι-
νού έρωτα. Τώρα, από δω και πέρα, ζού-
σε με τις άμνησεις του. Όχι, ποτέ

δέν θά ξεχνούσε τόν άνθρωπο που είχε
θυσιάσει τα πάντα για να τήν κάνει σύ-
ζυγό του. Κι' αυτή η μεγάλη άγάπη
της είχε στραφεί τώρα σόν πατέρα του

Άλμπερτου. Ω, αν μπορούσε να τόν
περιποιηθί εκείνη, να ξεφυγήση σόν προ-
σεκράλο του, να τόν κάνει να μην αισθαν-
θί τόν θάνατο. Άν μπορούσε να τόν γλυ-

τώση κι' ύστερα να φύγι πάλι κρυφά, έντελώς άθόρυβα, χωρίς κανείς
να τήν αντίληφθί!...

Κι' έκλαιγε άδάκρυτα και περίμενε κάθε πρωτό, με δάκρυα σόν μά-
τια, τόν ύπαιρτη του κόμητος για να μάθι μια πληροφορία, ενώ όλοι
οι άλλοι είχαν ξεχάσει τόν κόμητα και διασκεδάζαν.

Κι' ένα βράδυ συνέβη τόν μοιραίο. Ένώ όλοι βρισκότουσαν στην
τραπέζαρία και κάναν δαιμονισμένο θόρυβο, παρουσιάστηκε ο καμα-
ριέρης του κόμητος Ριότι. Ήταν γλωμός και δέν μπορούσε να συγκα-
τάει τα δάκρυά του:

— Ο κύριός κόμης απέθανε! ψιθύρισε.

Μά κανείς από τούς συγγενείς του Ριότι δέν στενοχωρήθηκε. Μόνον
η Τζούλια έμεινε βουβή, μη τολμώντας να πιστέψη αυτά τα λόγια.

— Πέθανε; Ρώτησε τέλος τόν ύπαιρτη τρέμοντας από τόν πόνο
της.

Μά εκείνης τήν πήρε από τόν χέρι και τήν κράτησε κοντά του.

Κι' ύστερα με φωνή τελείως διαφορετική, σαν καλός ήθοποιος άνηγ-

(Ή συνέχεια εις τήν σελίδα 1830)

Ή Τζούλια είχε ζωώσει σέ μια γωνία

Από της 20ης Σεπτεμβρίου ήρχισε λειτουργούσα μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορε-
μάτων υπό τήν διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.— Σύν-
ταγμα—Μητροπόλεως 14Α.— ΑΘΗΝΑΙ.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΒΙΛΛΑΣ ΡΟΖΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1794)

γείλε:

— 'Ο κύριος κόμης Ριότι!

Καί την ίδια στιγμή παρουσιάσθηκε στην πόρτα της τραπεζαρίας ό παρόξενος, ιδιοκτήτης της Βίλλας. Ήταν γεμάτος υγεία και τίποτε δεν έδειχνε ότι είχε αρρωστήσει.

— Άγαπητοί μου συγγενείς, τούς είπε μ' ειρωνεία, τώρα μπορείτε να μου άδευάσετε τη γωνιά. Τό τέχνασμά μου πέτυχε θαυμάσια. Ξέρω πια με τι άνθρωπος έχω να κάνω. Έτσι μ'ην περιμένετε άδίκως να με κληρονομήσετε. Καί τώρα αφήστε με μόνο.

Οί συγγενείς του είχαν παγώσει από την κατάπληξή τους. Μόνο ή Τζούλια έβλεπε από χαρά στην άγκαλιά του ύπηρέτη.

'Ο γέρος κόμης, μ' άργυ βήμα πλησίασε κατόπιν τη Τζούλια, την πήρε κοντά του και της είπε:

— Ήρουν βέβαιος ότι ό γιός μου ήξερε να διαλέξη τη γυναίκα του. Από δώ και πέρα θά είσαι τό παιδί μου κι' ή μοναδική κληρονόμος μου. Όσο γι' αυτούς τούς κατεργαρέους καλά την έπαθαν. Καταίνεις δέν ύποπτεύθηκε ότι έκανα ψέμματα τόν άρρωστο γιά να τούς δοκιμάσω.

Κι' έτσι ή Τζούλια, ή φτωχή και δυστυχισμένη Τζούλια, έγινε πια άληθινή κόμηση κι από τότε ζει εύτυχισμένη στη βίλλα Ρόζα με τόν πατέρα του μοναδικού άνθρώπου που άγάπησε και πού τόν θυμάται πάντα.

ΛΟΥΪ ΤΖΙ ΣΥΛΒΕΣΤΡΙ

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΖΕΡΟΜ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1796)

Είχε φτάσει πια στό γραφείο του κι' έτοιμαζόταν να βγί παρέξω, γιά να πραγματοποιήση τό σχέδιο του, όταν ένας ύπηρέτης του έφερε ένα γράμμα. Άμέσως κατάλαβε πώς ήταν από τη Λίζα, γιάτι γνώρισε τόν γραφικό χαρακτήρα της. Τι ευχάριστα νέα θά του έγραφε άραγε; Θεέ μου! Υπήρχε κανείς άλλος άνθρωπος στόν κόσμο, πού εύτυχισμένος από αυτόν; Με τό πρόσωπο λαμπρό από τη χαρά, ό Ζερόμ έσκισε τό φάκελλο, ξεδίπλωσε τό γράμμα και διάβασε:

«Χθές τό βράδυ άρραβωνιάσθηκα μ' ένα κύριο πού άρέσει πολύ στήν οικόγενεία μου. Σεχάστε με...»

'Ο Ζερόμ Μαριό, σάν να χτυπήθηκε από ένα κεραυνό, σωριάσθηκε άναίσθητος κάτω! Είχε κοιτάσει γιά να κάνει εύτυχισμένους τούς άλλους. Και στό τέλος έπεσε όλη ή δυστυχία του κόσμου επάνω του!...

Κι' όταν σέ λίγο ό κλητήρας του γραφείου μπηκε πάλι μέσα, βρήκε τόν Ζερόμ Μαριό νεκρό, μ' ένα άνυπόγραφο γράμμα στό χέρι... τό γράμμα της άκαρδης Λίζας.

ΝΤΑΝΙΕΛ ΡΟΣ

ΕΝΑΣ ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΙΔΙΩΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1822)

λανός, ό όποιος δέν είχε κοινός παίκτης. Καί γιά σένα ή νίκη σου έχει διπλή αξία...

— Γιατί νίκη διπλή αξία; ρώτησε ό Τόμμυ μ' άπορία.

— Άλλά γιάτι έκδικήθηκες γιά τό πάθημα σου στό τραίνο με τόν Όλλανδό, έξ αιτίας του όποιου τά χάλασε ό θεός σου μαζί σου.

— Ό, μ'αί είνε παλιά ιστορία αυτή. Ποιός σάς την είπε;

— 'Ο Ίβερ μου τη διηγήθηκε.

— Ά! ό Ίβερ...Εύτυχώς ό θεός μου με συχώρεσε όταν εξηγήθηκα μαζί του και είμαστε πάλι πολύ καλοί φίλοι. Μπορείτε να τό πείτε στόν Ίβερ.

— Αυτό μ' εύχαριστεί έξαιρετικά, άπάντησα και τόν συγχάρηκα γιά δεύτερη φορά, με περισσότερη ακόμα έγκαρδιότητα.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Πολλοί άναγνώσται μας ζητούν να άποκτήσουν όλην την σειράν τών παλαιότερων έκδόσεων του «Μπουκέτου» γιά να μ'ην λείπει τίποτε από την βιβλιοθήκη των, καθώς και την σειράν τών έκδοθέντων μέχρι τουδε ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», τά όποια είνε πλήρη Έλληνικής έκλεκτής συνεργασίας τών καλύτερων Έλλήνων λογογράφων. Τά ζητούν δέ εις τιμάς προστάς ώστε να γίνουν κάτοχοι όλης της παλαιάς σειράς τών έκλεκτών έργων μας.

'Η Διεύθυνσις του «Μπουκέτου» πρό της όμαδικής αυτής αίτήσεως εύρεθείσα και έπιθυμούσα να εύχαριστήση τούς άναγνώστας του «Μπουκέτου» και της «Οίκογενείας» άπεφάσισε εις όσους προσκομίζουν εις τά γραφεία μας τά τέσσερα δελτία και λαμβάνουν τας νεωτέρας έκδόσεις μας, να παρέχη με πέντε μόνον δραχμάς διά τας 'Αθήνας και έξ δραχμάς διά τας έπαρχίας τά έξής βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Η ΣΟΝΙΑ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ

ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

(δύο τόμοι έκαστος δρ. 5 διά τας 'Αθήνας

και 6 διά τας Έπαρχίας)

Και τά όκτώ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

πού τιμώνται δρ. 25 πρός 5 δραχ. έκαστον διά τας 'Αθήνας και 6 διά τας Έπαρχίας έλευθερά ταχυδρομικών τελών.

Διά τό έξωτερικόν επί πλέον τά ταχυδρομικά έξοδα.

Έπωφεληθήτε όλοι της εύκαιρίας και άποκτήσατε τά έργα του «Μπουκέτου» τά όποια είνε άληθινά άριστουργήματα της παγκοσμίου λογοτεχνίας.

Είδιοποιούνται όμως οι άναγνώσται μας ότι τά βιβλία αυτά πρέπει να τά ζητήσουν άπ' εύθείας από τά γραφεία μας καδ' όσον δέν θά σταλώσι εις τά κατά τόπους Πρακτορεία τών έφημερίδων.

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

'Ο Έβραιογάλλος Ίσαάκ Μπλός έπιστρέφει από την Άγγλία και δηγιείται στούς φίλους του πώς έσωσε μέσα στό τραίνο την τιμή της γαλλικής ευγενείας

— Είχα πάρει τό τραίνο στό Καλαί, λέει, και με χίλιες δυσκολίες κατόρθωσα να βρω μία θεία άδειανή. Κατά τό ταξίδι είχα πιάσει κουβέντα μ' ένα κύριο πού καθόταν άπέναντί μου. Έπειτα από μία ώρα τό τραίνο στάθηκε σέ κάποιο σταθμό και δύο άγγλίδες νέες, ώραιες, ευγενικές, ανέβηκαν στό βαγόνι μας. Οί θέσεις όλες ήσαν γεμάτες και δέν εύρισκαν τόπο να καθήσουν. Τέλος ή δύο άγγλίδες κύτταξαν ένένα κι' από την έκφρασι του προσώπου τους, κατάλαβα πώς είχαν έμπιστοσύνη στην ευγένειά μου. Τότε...

— Τότε θά τούς παραχώρησε άσφαλώς τη θέση σου.

— Όχι. Άρχισα άδωστικά να μιλάω δυνατά γερμανικά γιά να νομίσουν πώς είμαι...Γερμανός!.